

Tajemné zrcadlo

Nikdy jsem nebyla žádný strašpytel, na duchy a tajemno jsem nikdy nevěřila až do té doby, než se mi přihodily ty zvláštní věci. Na pověsti a podobné tajuplné povídačky jsem také nikdy nevěřila. Ale pověsti o zrcadlech jsou skutečné, přesvědčila jsem se sama na vlastní kůži... Stalo se to asi před pěti lety, v té době jsem byla ještě studentka a přivydělávala jsem si na studia, jak jen to v té době šlo. Sousedé mi dali nabídku, že můžu jejich malou dcerku jednou týdně večer hlídat. Chtěli mít jeden večer v týdnu vyhrazený jen pro sebe, chodili na večeri, do divadla atd. Většinou byly do půlnoci doma. Byla to fajn brigáda, malá obvykle šla brzy spát. Já se pak v obýváku mohla klidně učit, nebo jsem se dívala na televizi. Byla jsem tam asi takto na hlídání už druhý měsíc, když se pak najednou začali provádět ty divné věci, které jsem si neuměla vůbec vysvětlit. Jednoho večera jsem jako obvykle uložila malou do postele, nechala jsem ji rozsvícenou lampičku, kdyby se náhodou probudila, obvykle chtěla jít na záchod. Já šla opět do obýváku. Najednou jsem uslyšela cupitání a smích. Když jsem se podívala směrem k jejímu pokoji, viděla jsem přes její skleněné dveře mihnout se stín, jak proběhl z jedné strany na tu druhou. Řekla jsem si, že se asi vzbudila a jsem šla za ní. Když jsem otevřela dveře, uviděla jsem ji, jak spí. To je divné, pomyslela jsem si. Asi se mi jen něco zdálo. Poslední dobou jsem byla dost utahaná ze školy a z brigád. Další týden jsem šla na hlídání o něco dříve, protože sousedé šli na vernisáž obrazů. Nechala jsem malou si hrát ještě v pokoji, protože bylo ještě brzy na spaní. Asi po půl hodině malá přiběhla s pláčem, že v pokoji stojí starý pán s paní a mávají na ní. V pokoji však nikdo nebyl, dětská fantazie, řekla jsem si a nevěnovala jsem tomu dál svou pozornost. Asi po dvou dlouhých hodinách, když už malá konečně spala, jsem uslyšela dětský pláč. Pomyslela jsem si, že se jí asi něco zdálo. A tak jsem se za ní vydala do pokojíčku. K mému překvapení jsem zjistila, že holčička v poklidu spí, ani se nehnuje. To není možné, říkala jsem si pro sebe. Vždyť v tom domě už nikdo jiný malé dítě nemá. Asi jsem dočista zbláznila, utvrzovala jsem se stále dokola. Nebo se mi jen něco zdálo, maličké představitost a noc o samotě udělala ze mě téměř blázna. Jenže další týden se vše opakovalo, maličká mi tvrdila, že na chodbě stojí žena v bílém, je celá bledá a má z ní strach. Ale nikdo tam nebyl. V noci jsem slyšela tukaní, nemohla jsem určit, odkud ten zvuk vychází. Už mi hrabe, problesklo mi opět hlavou. Cítila jsem bušení svého srdce, adrenalin v krvi a to mrazení v zádech. Bylo to stále dokola to samé. Poprvé jsem ucítila opravdový strach z nadpřirozena. A tak jsem se rozhodla svěřit své kamarádce, která se zajímá o magii a spiritismus. Vše jsem jí řekla, neměla jsem komu jinému se svěřit. Kdo jiný by mě mohl lépe pochopit než ona? Věřila mi, nic mi nevyvracela, ptala se mě, zda v tom bytě někdo nezemřel. Co vím, tak ne, žiju tam od malička. Ale pátrala jsem u ostatních sousedů. Říkali, že dům je poměrně nový, v tom bytě nikdo nezemřel. Tak to jsme vyloučili. Dál se mě ptala, zda se v tom bytě něco nezměnilo, že dřív se v něm nic nedělo a najednou začalo. Přemýšlela jsem usilovně, zdálo se mi, že nic, ale pak jsem si přeci jen vzpomněla. Už to mám, problesklo mi hlavou. Jak jen jsem mohla na to zapomenout? Bylo to zrcadlo. Sousedé dali na předsíň takové starožitné zrcadlo, ale na pohled moc pěkné. Ptala jsem se nenápadně sousedů, kde ho vzali a oni mi řekli, že ho dostali před lety od sousedova otce, byl to patolog. Měli ho ve sklepech, když však vyklízeli sklep, řekli si, že by se hodilo na předsíň a tak ho tam dali. Nakonec jsem zjistila, že zrcadlo bylo ten problém. Jak mi bylo od kamarádky řečeno,

zrcadlo má velikou moc. Dříve se věřilo, že zrcadlo otvírá jiné světy. Může od sebe odrážet a připoutat zlou energii. Jelikož sousedův otec byl patolog, špatná a zlá energii se mohla na něj připoutat a právě to zrcadlo ji přenáší dál. A tak jsem se rozhodla, že do toho bytu přestanu chodit hlídat. Vymluvila jsem se na školu a na učení. Nechtěla jsem říct pravdu. Mysleli by si určitě, že nejsem normální. Po čase jsem viděla sousedku, jak vynáší do popelnice střepy z toho zrcadla. Vysvětlila mi, že malá si hrála na chodbě s míčem a zrcadlo spadlo. Byla to blbá náhoda, nebo to udělala intuitivně? Říká se, že děti jsou mnohem na tyto věci vnímavější než dospělí lidé. Potom jsem se potkala s maličkou před domem a ta ke mně celá šťastna přiběhla a chtěla si hrát. Nenápadně jsem se jí zeptala, když jsme byly chvíli sami, zda ještě vidí ty cizí lidi doma. A ona mi řekla, že už jí bubáci nestraší. A tak to je konec mého příběhu. Nyní už věřím, že věci mezi nebem a zemí opravdu existují a nelze je brát na lehkou váhu.

Nikola Puškárová (26 let)